

sistemoj. Slovio formortis en 2011, la aliaj projektoj malaperis, du novaj projektoj estis lanĉitaj: *Venedĉina* (Nikolaj Kuznecov, 2012) kaj *Novoslovnica* (Egor A. Karpov, 2014), ambaŭ arkaikaj versioj de Novoslověnsky, kiuj ne montriĝis vivkapablaj.

En junio 2017 okazis en Ĉeĥa Respubliko la unua konferenco de la interslava (CISLa 2017), kun 64 partoprenantoj el 12 landoj. Dum la konferenco, aŭtoroj Jan van Steenberg kaj Vojtěch Merunka decidis plene unuigi siajn projektojn, ĉar la ellaborado de du tre similaj, tamen ne identaj normoj montriĝis maloportuna. Kune kun aliaj fluaj parolantoj de la interslava ili eliminis la diferencojn kaj la kunigita lingvo ekfunkciis sub la nomo *Međuslovjansky*. Samjare publikiĝis la unua eldono de nova scienca revuo „Slovjani“ (<http://slovjani.info>), verkita en tiu ĉi unuiginta interslava lingvo. La interslavaj konferencoj ĉiujare ripetiĝas, krome ekzistas diskutgrupo <https://www.facebook.com/groups/interslavic> kun milo da membroj; la ĉefpaĝo steen.free.fr/interslavic havas pli ol milionon da vidoj de vizitantoj el 236 landoj (majo 2019).

17.3.3. Karakterizo de la interslava lingvo

17.3.3.1. Klasado

La interslava lingvo estas tipa projekto bazita je komunumo, la ĉefa fonto de ĝia vivkapablo. La lingvo ne estas fermita aro de reguloj diktitaj de unu aŭtoro aŭ faritaj per komuna decido, ĝi simple estas tia, kian ĝiaj uzantoj ĝin faras. La plej multaj uzantoj ne strikte sekvas la regulojn de *Slovjanski*, *Novoslověnsky* aŭ iun alian gramatikon. Ili elektas siajn ilojn eklektike laŭ propraj emoj kaj bezonoj, aldonante eĉ elementojn improvizitajn. Videble, tio estas la vera naturo de la interslava lingvo: ĝi ne estas fiksa sistemo de reguloj, sed gamo, kie la uzantoj povas libere moviĝi enkadre de certaj limoj.

Tipa karakterizaĵo de la interslava estas, ke ĝiaj komponantoj povas esti facile aplikataj al iu ajn el la etnaj slavaj lingvoj. Tio multe diferencigas la lernprocezon de la maniero, kiel estas lernataj naturaj fremdlingvoj aŭ lingvoj kiel Esperanto. Anstataŭ lerni ĝin ekde nulo, temas pri laŭgrada transformo de la propra denaska lingvo en interslava. Tiel esprimis ĝin Matija Majar en la 19-a jc.: *pisati uzajemno* („skribi reciproke”). Alivorte, la interslava lingvo estas kiel cepo kun diversaj tavoloj. La ekstera tavolo estas esence ajna slava lingvo adaptita por esti pli komprenebla al aliaj slavo. Tio, kion nomis Ladislav Podmele *žargon protinaučni* („kontraŭscienca ĵargono”), estas la tipo de lingvo, kiu spontanee evoluigas en inter-slavaj kontaktoj. La meza tavolo povas esti ajna formo de la interslava, kiu estas kolorigita per ĉies propra denaska lingvo aŭ io konata pri la lingvo de la adresato. La tria tavolo, la kerno, estus scienca reprezantaĵo de la lingvo, kiu objekte staras precize en la mezo inter la slavaj lingvoj.

La evidenta demando rilate al tiuj faktoj estas, ĉu la interslava povas esti entute konsiderata lingvo, kaj se jes, ĉu ĉiu individua projekto devus esti traktata kiel aparta lingvo. La respondo al la unua demando estas sendube pozitiva: la interslava ekzistas en diversaj formoj, kiuj dependas de la lando aŭ regiono el kiu oni devenas, sed ĉiuj diversaj formoj havas multajn komunajn trajtojn kaj estas reciproke kompreneblaj. Same kiel la naturaj slavaj lingvoj, la interslava estas kontinuo de diversaj proksime parencaj dialektoj. Alivorte, ĝi kondukas kiel iu ajn alia lingvo.